

‘Afgekeurd,
niet
afgeschreven’

Matthias Schouten (44)

Matthias was nog geen dertig toen hij een moeilijke beslissing moest nemen. Zijn maag preventief laten verwijderen of de tachtig procent kans nemen dat hij maagkanker zou krijgen. “Ja daar stond ik dan. Ik merkte niets. Geen klachten, geen pijn, geen problemen. Maar wel bleek ik drager te zijn van een gen dat een diffuus kanker veroorzaakt. Ik heb geen moment getwijfeld. Ik koos voor het leven. Maar ik had geen idee waar ik tegenaan zou gaan lopen...”

Matthias had een prima leven. Woonde met vrouw en twee kinderen op Curaçao. Werkte als hovenier. Was fysiek sterk en veerkrachtig. Genoot van natuur, snorkelen, de zon, zijn gezin. “Toen bleek er in mijn familie een mutatie voor te komen. Het gen voor maagkanker. Ik heb me direct laten testen en bleek het dus ook te hebben. Er was weinig keuze aan; mijn maag zou preventief verwijderd worden. ‘U zult rustiger aan moeten doen en niet meer alles kunnen eten’, werd me verteld. Verder eigenlijk niets. Ik was totaal onvoorbereid op wat ging komen. Inmiddels is de operatie vijftien jaar geleden en mijn leven staat nog geregeld op zijn kop.”

Gezegend in kleine dingen

Zowel fysiek als mentaal kreeg Matthias het voor zijn kiezen. Hij is volledig afgekeurd. Heeft nog steeds veel pijn. Slapeloze nachten, problemen met eten, met ontlasten, met zijn energiebalans. Hij heeft zich lang niet van waarde gevoeld. Hij was zijn kracht kwijt en toch is hij een gelukkig mens. “Ja! Ik geniet van de dingen die wel kunnen. Van muziek. Van de natuur. Van mijn partner, mijn kinderen en mijn relatie met God. Ik wil en kan een maatschappelijke rol spelen. Liefde uitdragen. Anderen inspireren, motiveren, een klankbord zijn. Laten zien dat er geluk in kleine en grote dingen zit, kijk maar om je heen.”

Onvoorbereid en nauwelijks nazorg

“Ik ben dankbaar dat ik nog leef. Het was en is geen makkelijke weg. Na de operatie was ik een jaar totaal uit de running. Ik wilde steeds te snel, te veel en negeerde signalen van mijn lijf. Achteraf kan ik zeggen dat ik het niet goed heb aangepakt. Ik maakte te weinig ruimte voor fysiek en mentaal herstel. Het was ook allemaal zo snel gegaan. Ik had nog niet stil gestaan bij wat me was overkomen. Professionele hulp was er niet. Niemand had me voorbereid op deze fase. Er was geen of nauwelijks nazorg en ik was compleet uit het veld geslagen. Natuurlijk had zo'n ingrijpende keuze ook gevolgen voor mijn gezin. Mijn kinderen zagen ineens een ziek vogeltje op de bank

liggen in plaats van hun sterke, stoere vader. Ik was altijd krachtig en kon veel aan. Dat was nu echt over. Ook mijn vrouw moest veel veerkracht tonen. Ik was er niet meer. Eenzaam met mijn eigen proces bezig. Inmiddels zijn we vijftien jaar verder en ben ik aangesterkt. Ik weet beter wat wel en niet kan. Waar de beperkingen en de mogelijkheden liggen.”

Rustige babyhapjes

Matthias is sinds de operatie alert. “Ik kan nooit onvoorbereid op stap. Ik moet vooruit denken en scherp zijn. Eigen eten bij me hebben, rekening houden met mijn energie. Het is voor mij moeilijk om aan te sterken, aan te komen. Ik kan in een restaurant of bij vrienden niet zonder nadenken eten. Ik moet de hele dag door kleine beetjes voedsel tot mij nemen en weet ook niet altijd van tevoren hoe dat valt. Ik neem rustige babyhapjes en kauw eindeloos. Dat heb ik wel geleerd. Het onbezorgde, spontane leven is voorbij.”

‘Ik wilde steeds te snel’

Betekenisvol en volledig

Matthias is volledig afgekeurd. Kan niet meer werken. Het werken en interactie met klant en collega mist hij. Maar aan de andere kant haalt hij ook veel vreugde uit nieuwe dingen. “Ik ben heel actief met muziek bezig. Ik leer pianospelen, ik componeer muziek, ben DJ. Ik kan goed overweg met de naaimachine, kook, ga graag de natuur in. Ik ben daarnaast ook op zoek naar zingeving. Hoe kan ik, met mijn ervaring, anderen ondersteunen? Ik geloof dat alles een bedoeling heeft, dat er hoop is. Dat ik ondanks een lichaam met gebreken een betekenisvol en volledig leven kan leiden. Ik geloof in God. Ik geloof ook in wonderen, dus wie weet wat de toekomst brengen gaat? Ik ben ‘ontmaagd’ maar misschien is het wel de bedoeling dat ik met mijn verhaal anderen verder help. Mijn vrouw en ik hebben het voornemen om vaker in Maastricht te zijn. Zij gaat daar een vierjarige HBO-opleiding doen en ik ga haar daarin ondersteunen. Daarnaast ga ik in het zuiden kijken hoe ik daar van waarde kan zijn.”

Mijn levenspad heeft nog heel veel prachtige afslagen in petto. Ik heb er zin in. Let's go!